

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, GIÁC KINH**

Phúc giảng lần thứ ba: Cô Lưu Tố Vân

Thời gian: 03/05/2024

Địa điểm: Tiểu viện Lục Hòa

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 51

Chư vị đồng tu tôn kính, chào mọi người. A-di-đà Phật!

Hôm nay, tôi bắt đầu giảng kinh văn phẩm thứ mười tám.

PHẨM THỨ MƯỜI TÁM: SIÊU THỂ HY HỮU

Kinh văn phẩm này nói về chánh báo và y báo của thế giới Cực Lạc, đều vượt hơn tất cả thế gian, vô cùng hiếm có. Những người vãng sanh đều có thân sắc vàng ròng rạng rỡ, thể pháp tánh thanh tịnh. Oai đức phẩm vị thuộc về chánh báo của họ, tất cả thiên nhân không thể sánh bằng; y báo là y phục, ẩm thực, chỗ ở thì giống như vua tằng trời thứ sáu của Dục giới. Cõi nước Cực Lạc của Phật Vô Lượng Thọ công đức trang nghiêm như vậy, thật sự là không thể nghĩ bàn.

Mời xem kinh văn:

Nước Cực Lạc kia, tất cả chúng sanh, dung sắc vi diệu, hiếm có vượt thế gian, đều cùng một loại, không có tướng khác biệt, nhưng do thuận theo tục lệ các phương khác, nên có danh xưng thiên nhân.

Trước tiên, chúng ta xem bốn câu đầu:

“Nước Cực Lạc kia, tất cả chúng sanh, dung sắc vi diệu, hiếm có vượt thế gian.”

Phẩm này được gọi là “hiếm có vượt thế gian”, vượt ngoài tất cả thế gian, biểu thị sự cao siêu ưu việt, hiếm có ở nhân gian, hiển thị sự ít thấy khó gặp. Trong nước Cực Lạc, tất cả chúng sanh đều có dung mạo và sắc tướng vô cùng tốt đẹp, đều là hiếm có vượt thế gian. Mỹ diệu là diệu đến cực điểm, được gọi là “vi diệu”. Họ không phải là thân sanh diệt hữu lậu, mà là thân sắc vàng ròng, với 32 tướng. Trong Vãng Sanh Luận nói, điều quan trọng hơn là: họ được sanh ra từ biển lớn trí tuệ thanh tịnh. Giống như Vãng Sanh Luận đã nói, sự trang nghiêm của Bồ-tát ở thế giới Cực Lạc vào trong một câu pháp, một câu pháp chính là câu

thanh tịnh. Do vậy, dung sắc của chúng sanh ở Cực Lạc thanh tịnh trang nghiêm, vượt hơn tất cả thế gian, vô cùng hiếm có.

Mời xem tiếp bốn câu kinh văn tiếp theo:

“Đều cùng một loại, không có tướng khác biệt, nhưng do thuận theo tục lệ các phương khác, nên có danh xưng thiên nhân.”

Hình trạng sắc tướng của nhân dân Cực Lạc đôi bên đều giống nhau, không có tướng sai biệt. Họ đều giống nhau, không có khác biệt. Chỉ là một loại, không có hai loại, đương nhiên càng không có sang hèn cao thấp. Đại chúng cũng không phải được đúc ra từ một khuôn mẫu, không thể phân biệt rõ, ai cũng không nhận ra ai. Họ chỉ rất giống nhau như anh em, song đều có thể nhận ra đối phương.

Trong phẩm “Lễ Phật hiện quang” của kinh này nói: cõi ấy “chỉ do các báu trang nghiêm, thánh hiền cùng chung ở”. Có thể thấy, trong nước Cực Lạc đều là thánh hiền. Vậy tại sao lại gọi là thiên nhân? Đây là thuận theo tập tục của thế gian. Nghĩa Tịch nói, người niệm Phật kiêm trì ngũ giới, khi mới được vãng sanh thì chính là người, dù kém hơn thế cũng như vậy. Người niệm Phật lại kiêm tu thập thiện, khi mới được vãng sanh thì chính là thiên nhân.

Mời xem kinh văn tiếp theo:

Phật bảo A-nan, ví như người ăn xin nghèo khổ ở thế gian, đứng cạnh đế vương, diện mạo hình trạng há có thể giống nhau sao? Đế vương nếu so với chuyển luân thánh vương thì thấp hèn xấu xí, giống như người ăn xin kia đứng cạnh đế vương vậy. Chuyển luân thánh vương uy tướng bậc nhất nếu so với vua trời Đao-lợi lại càng xấu tệ. Giả như Đế-thích so với vua cõi trời thứ sáu thì thua xa gấp trăm ngàn lần. Vua cõi trời thứ sáu nếu so với Bồ-tát, Thanh văn trong nước Cực Lạc, thì hào quang dung mạo, dù vạn ức lần cũng không sánh kịp.

“Hiếm có vượt thế gian” có năm tầng so sánh:

1. So sánh người ăn xin với đế vương, một người ăn xin, tiêu tụy, thô xấu đến cực điểm, một người ăn xin như vậy, đứng bên cạnh đế vương, liệu có thể sánh với đế vương được không? Đế vương sống trong nhung lụa, dung nghi đương nhiên khác biệt, cộng thêm trang sức, đương nhiên càng khác biệt hơn.

2. So sánh đế vương của nhân gian với chuyển luân thánh vương: chuyển luân thánh vương là vua của trời tứ thiên vương. Vua ở thế gian nếu so với họ thì

thấp kém xấu xí hơn nhiều, giống như người ăn mày đứng bên cạnh vua cõi người vậy.

3. Chuyển luân thánh vương tuy có uy tướng đệ nhất, nhưng nếu so với vua trời Đạo-lợi thì chuyển luân thánh vương lại xấu xí thấp kém hơn Đế-thích nhiều. Vua trời Đạo-lợi thường được gọi là ngọc hoàng đại đế, Đế-thích.

4. Giả sử so Đế-thích với vua cõi trời thứ sáu thì cũng như vậy, chênh lệch không chỉ là trăm ngàn lần.

5. Vua cõi trời thứ sáu so với thiên nhân, Bồ-tát, Thanh Văn của thế giới Cực Lạc, lại còn kém xa hơn, “dù vạn ức lần cũng không sánh kịp”. “Sánh kịp” ở đây nghĩa là theo kịp, tức là dù có nâng trình độ dung sắc của vua cõi trời thứ sáu lên một vạn ức lần cũng không theo kịp.

Mời xem kinh văn tiếp theo:

Cung điện nơi ở, y phục ẩm thực thì giống như vua trời Tha Hóa Tự Tại.

Cung điện nơi nhân dân Cực Lạc sinh sống, y phục họ mặc, ẩm thực họ dùng, những sự hưởng thụ này đều giống như vua cõi trời Tha Hóa Tự Tại. Trời Tha Hóa Tự Tại là cõi trời thứ sáu, cao nhất trong trời Dục giới.

Mời xem kinh văn tiếp theo:

Còn như uy đức, giai vị, thần thông biến hóa, hết thảy thiên nhân không thể sánh bằng, gấp trăm ngàn vạn ức lần, không thể tính nổi. A-nan nên biết, cõi nước Cực Lạc của Phật Vô Lượng Thọ công đức trang nghiêm như vậy, không thể nghĩ bàn.

Trước tiên, chúng ta xem bảy câu kinh văn đầu:

“Còn như uy đức, giai vị, thần thông biến hóa, hết thảy thiên nhân không thể sánh bằng, gấp trăm ngàn vạn ức lần, không thể tính nổi.”

“Uy đức” là chỉ oai thần công đức, người ở thế giới Cực Lạc đều đã khai mở trí tuệ thần diệu khó lường, thấu suốt thông đạt nguồn gốc, hơn nữa uy lực vô song, tự tại vô ngại.

“Giai vị”, giai là chỉ bậc thang, cấp bậc; vị là chỉ phẩm vị, địa vị. Giai vị của nhân dân Cực Lạc càng không phải là điều mà mười phương thế giới có thể sánh được. Đại sư Ngẫu Ích tán thán rằng: người vãng sanh đã là A-duy-việt-trí, song vẫn là phàm phu; tuy là phàm phu, nhưng lại là A-duy-việt-trí, lại còn chứng

được ba thứ bất thoái. Đây là điều độc nhất ở thế giới Cực Lạc, không có ở thế giới mười phương. Phạm phu mà lại có thể bất thoái, giai vị này là điều mà thiên nhân ở mười phương không thể sánh bằng. Người ở cõi trời, họ nhất định phải luân hồi, cho nên chắc chắn phải thoái chuyển.

Ví dụ: có một vị Đế-thích đột nhiên hiện năm tướng suy vi. Vị ấy có thiên nhãn thông, biết được tương lai của mình. Vị ấy quán sát một chút, thấy đời sau mình sẽ chuyển thành con dòi trong tai lừa. Cho nên rất hoảng sợ, cầu Phật gia bị. Phật đã truyền một pháp, bảo vị ấy tu pháp đó, như vậy mới tránh được việc đọa vào đường ác. Chỉ có thế giới Cực Lạc, một khi đã đến rồi thì không còn thoái chuyển nữa. Do vậy tất cả thiên nhân không thể sánh bằng.

“Thần thông biến hóa”, Thanh văn ở Cực Lạc có thể có thần thông tự tại, có thể nắm giữ tất cả thế giới trong lòng bàn tay. Theo thiên văn học của thế gian mà nói, vũ trụ lớn đến mức nào? Có bao nhiêu tinh cầu? Những điều này đều không thể lường được, hướng chỉ là mười phương. Thế nhưng Thanh văn ở Cực Lạc, trong một lòng bàn tay đều có thể nắm giữ, thần thông này lớn biết bao! Hơn nữa, nhân dân Cực Lạc trong một niệm có thể đi đến ức na-do-tha trăm ngàn cõi Phật. Trong sát-na của một niệm, vượt qua nhiều cõi Phật như vậy, hơn nữa còn “đi khắp mọi nơi”, “cúng dường chư Phật”, cho nên vượt xa hàng Nhị thừa, hướng là thiên nhân. Do vậy nói, “uy đức, giai vị, thần thông biến hóa, hết thảy thiên nhân không thể sánh bằng”, là “gấp trăm ngàn vạn ức lần, không thể tính nổi”. Sự siêu việt không phải là trăm ngàn vạn ức lần, mà là số lần không thể nói hết.

Mời xem đoạn kinh văn sau cùng:

“A-nan nên biết, cõi nước Cực Lạc của Phật Vô Lượng Thọ công đức trang nghiêm như vậy, không thể nghĩ bàn.”

Phật bảo A-nan: ông nên biết, cõi nước Cực Lạc của Phật Vô Lượng Thọ, công đức trang nghiêm như vậy, không thể nghĩ bàn. Do vậy, một bộ Hoa Nghiêm là không thể nghĩ bàn, tên kinh của kinh A-di-đà cũng gọi là không thể nghĩ bàn, hai kinh này đều là cùng một bộ với kinh này. Toàn bộ thể của kinh này là không thể nghĩ bàn, cho nên là “hiếm có vượt thế gian”.

Tiếp theo, tôi nói về cảm ngộ học tập kinh văn phẩm thứ mười tám.

Cảm ngộ thứ nhất: phạm phu cõi Ta-bà và phạm phu thế giới Cực Lạc khác nhau trời vực.

Phàm phu của thế giới Ta-bà là phàm phu thuần túy, phàm phu đích thực, mê hoặc điên đảo, vọng tưởng phân biệt, cương cứng khó hóa độ. Nếu không có pháp môn Tịnh độ niệm Phật là con đường lớn đặc biệt ngoài các pháp môn, thì chúng sanh thời mạt pháp thật sự vô phương cứu chữa. Cảm ơn A-di-đà Phật, cảm ơn chư Phật Như Lai mười phương đã để lại cho chúng sanh thời mạt pháp một con đường lớn bên ngoài tám vạn bốn ngàn pháp môn.

Phàm phu của thế giới Cực Lạc vừa là phàm phu, lại vừa là A-duy-việt-trí; vừa là A-duy-việt-trí, lại vừa là phàm phu, hơn nữa còn chứng được ba thứ bất thoái. Đây là điều độc nhất ở cõi nước Cực Lạc, không có ở thế giới mười phương.

Đều là phàm phu, về chữ là giống nhau, nhưng hàm nghĩa hoàn toàn khác biệt. Bạn lựa chọn cái nào? Quyền chủ động lựa chọn nằm trong tay bạn, chỉ xem bạn có thể nắm bắt được hay không. Đã gặp được cơ duyên, nhưng không nắm bắt được thì cũng vô ích. Nắm bắt cơ duyên có khó không? Theo tôi thấy thì một chút cũng không khó. Tại sao lại nói như vậy? Bỏ ác hướng thiện, ý niệm vừa chuyển, tập khí vừa sửa, A-di-đà Phật vừa niệm, chẳng phải là thành công sao? Bạn nói có khó không? Bạn đã chuẩn bị xong sự lựa chọn chưa?

Cảm ngộ thứ hai: chánh báo và y báo của thế giới Cực Lạc đều vượt hơn tất cả thế gian, chúng ta làm thế nào để trang nghiêm chánh báo và y báo của tiểu viện Lục Hòa?

Ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, Phật có 8 loại trang nghiêm, Bồ-tát có 4 loại trang nghiêm, đây là chánh báo trang nghiêm; y báo trang nghiêm là 17 loại. Chính 29 loại trang nghiêm này đã trang nghiêm nên thế giới Cực Lạc thù thắng không gì bằng. Mặc dù đã mười kiếp rồi, A-di-đà Phật vẫn đang tiếp tục trang nghiêm, đây quả thực là không mệt không chán! Tỳ-kheo Pháp Tạng đã học tập Thế Gian Tự Tại Vương, thầy dạy ngàn ức năm, trò học ngàn ức năm, người thầy như vậy tìm ở đâu ra, học trò như vậy tìm ở đâu ra? Tỳ-kheo Pháp Tạng dùng thời gian năm kiếp để tạo nên thế giới Tây Phương Cực Lạc của A-di-đà Phật, lại dùng thời gian mười kiếp để trang nghiêm, như vậy mới khiến thế giới Tây Phương Cực Lạc mà chúng sanh đều hướng về tốt đẹp trang nghiêm đến thế. A-di-đà Phật là tấm gương của chúng sanh pháp giới, là người thân của chúng sanh pháp giới, xin đánh lễ A-di-đà Phật.

Có lẽ tôi lại chợt nghĩ ra một ý tưởng, tôi muốn trồng thêm một thửa “ruộng thí nghiệm” nữa: người Lục Hòa chúng ta có thể trang nghiêm tiểu viện Lục Hòa một chút không? Để tăng đoàn lục hòa kính này của tiểu viện Lục Hòa trở thành

dòng nước trong trong thời loạn của ngũ trược ác thế. Đây là tâm nguyện của tôi, không phải là mộng tưởng viễn vông.

Ngày 2 tháng 9 năm 2020, tôi vào ở tiểu viện Lục Hòa, đến nay đã hơn ba năm. Hơn ba năm qua, tiểu viện Lục Hòa không ngừng tiến bộ, không hề dừng bước. Mặc dù đã trải qua một số chông gai, song đều đã qua hết.

Khi tôi nhìn thấy hoàn cảnh của tiểu viện Lục Hòa ngày càng tốt đẹp, ngày càng tường hòa;

Khi tôi nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt các đồng tu Lục Hòa ngày càng nhiều, ngày càng rạng rỡ, ngày càng chân thành;

Khi tôi nhìn thấy các đồng tu đến thăm và ra về với nụ cười mãn nguyện;

Khi tôi nhìn thấy các đồng tu trong tiểu viện và gia đình của họ bình an, khỏe mạnh, vui vẻ;

Khi tôi nhìn thấy sự tu hành của các đồng tu ngày càng đi đúng quỹ đạo, không ngừng thăng tiến...Đó là những lúc tôi cảm thấy vui vẻ hạnh phúc nhất. Giờ phút này đây, những vất vả mệt mỏi, thậm chí là chua xót trong mấy năm qua, lúc này đều tan theo mây khói, trong lòng cảm thấy an ủi. Sự cần mẫn vất vả gieo trồng và cống hiến trong những năm qua là đáng giá.

Tôi khen ngợi Bồ-đề Tâm!

Tôi khen ngợi đoàn hộ pháp của tôi!

Không có sự cống hiến cần cù vất vả của họ sẽ không có tiểu viện Lục Hòa ngày hôm nay.

Tôi cảm ơn sự hộ trì tận tâm của đoàn hộ pháp trong mấy năm qua, tôi đánh lễ họ, cảm ơn mọi người!

Tôi yêu tiểu viện Lục Hòa, tôi yêu người Lục Hòa.

Tôi đã nói trước đó, tôi có một tâm nguyện, trong những năm còn sống, sẽ trang nghiêm tiểu viện Lục Hòa của chúng ta, giống như thế giới Tây Phương Cực Lạc, chánh báo trang nghiêm, y báo trang nghiêm. Khiến tăng đoàn lục hòa kính này của tiểu viện Lục Hòa, tuy là một con số ít ỏi trong xã hội hiện nay, được củng cố và phát triển, trở thành một dòng nước trong trong đời ác năm trược, làm một tấm gương tốt cho chúng sanh pháp giới.

Tâm nguyện này của tôi bắt nguồn từ một lần khai thị của sư phụ ngài: “Sau 5 năm làm Bồ-tát thật.” Hãy đếm thử xem, đã qua mấy lần 5 năm rồi? Cho

đến ngày hôm nay, chúng ta vẫn là Bò-tát giả. Thử đếm lại xem, bạn còn lại mấy lần 5 năm nữa? Bạn còn cơ hội để làm Bò-tát thật hay không? Quãng thời gian tươi đẹp đều bị bạn lãng phí vô ích. Lãng phí như thế nào vậy? Quản chuyện đúng sai ta người. Vì sao cứ phải làm cái việc vừa không lợi ích người vừa không lợi ích mình này chứ?

Tiểu viện Lục Hòa có hai câu hát như sau: “Tiểu viện Lục Hòa Bò-tát xây, vô lượng Bò-tát ở trong đó.” Mấy ngày nay, hát bài ca này, tôi chợt có một cảm giác, tiểu viện Lục Hòa là do Bồ-đề Tâm phát tâm xây dựng cho chúng sanh pháp giới, cô ấy là Bò-tát, hơn nữa đủ tư cách là Bò-tát thật. Thế nhưng, những người ở tiểu viện có phải đều là Bò-tát hay không? Chưa chắc. Không những chẳng phải đều là Bò-tát, mà còn có cả la-sát. La-sát trà trộn vào bên trong, tác dụng của họ chính là phá hoại sự hòa hợp.

Đối diện với tình hình thực tế này, tôi đã phát một tâm nguyện như sau:

Dùng thời gian 5 năm biến “tiểu viện Lục Hòa, ngôi nhà hạnh phúc” hiện nay thành “tiểu viện Lục Hòa, ngôi nhà Cực Lạc”. Đã được nâng cấp từ “ngôi nhà hạnh phúc” thành “ngôi nhà Cực Lạc”.

Dùng điều gì để kiến tạo?

Dùng chánh báo trang nghiêm và y báo trang nghiêm của chúng ta.

Dựa vào ai để kiến tạo? Dựa vào toàn thể người Lục Hòa trong tiểu viện Lục Hòa.

Trọng điểm cần nắm bắt điều gì? Trọng điểm là nắm bắt sự trang nghiêm của chánh báo (cũng chính là sự trang nghiêm của con người). Y báo chuyển theo chánh báo, không có chánh báo trang nghiêm thì sẽ không có y báo trang nghiêm. Hai công việc trọng điểm của năm nay (tức năm 2023) là hiếu thân tôn sư, không thấy lỗi thế gian; và bốn hạng mục bình chọn: vợ hiền dâu thảo, người chồng tốt, nội trợ giỏi, công nhân viên tốt, chính là để đặt nền tảng cho sự trang nghiêm của chánh báo vào năm sau (năm 2024).

Mục tiêu là gì?

Trong vòng 5 năm, tất cả người Lục Hòa trong tiểu viện Lục Hòa đều làm Bò-tát thật. Đương nhiên, nếu 3 năm đều làm Bò-tát thật thì càng tốt.

Từng bước thực hiện 16 chữ đạo phong: hòa hợp, hòa thuận, hợp tâm, hợp lực, công bình, công chánh, công khai, công đạo.

Khiến người Lục Hòa trong tiểu viện Lục Hòa có cảm giác hạnh phúc, có cảm giác vui vẻ, có cảm giác mãn nguyện, có cảm giác an ổn, có cảm giác tự hào. Mọi người đều yêu gia đình lớn hạnh phúc mỹ mãn này.

Cần chú ý điều gì?

Sóng lớn đãi cát, cát trôi đi vàng ở lại. Đi hay ở là do chính bạn nắm lấy. Tôi chân thành hy vọng mọi người đều làm vàng ở lại, không làm cát bị đãi đi. Nhận sai, sửa lỗi, bỏ ác hướng thiện, vừa chuyển ý niệm chẳng phải là thành vàng rồi sao?

Tiền đồ của tiểu viện Lục Hòa sẽ như thế nào?

Tiểu viện Lục Hòa sẽ ngày càng tốt hơn, ngày càng tốt hơn. Chỉ cần người Lục Hòa đồng tâm đồng đức cùng nhau xây dựng lục hòa, thì tiểu viện Lục Hòa sẽ là ngọn đèn đêm trong đêm dài đằng đẵng. Nguyện ngọn đèn đêm này mãi mãi tỏa sáng.

Cảm ngộ thứ ba: tôi có thể làm chút gì cho thế giới này?

Tôi vốn là kẻ chậm lụt, không có bản lĩnh gì, không làm được việc gì lớn. Có thể len lỏi làm được chút việc trong khả năng của mình, tôi đã rất mãn nguyện rồi. Huống chi tuổi tác ngày càng cao, thể lực ngày càng yếu, tôi vốn không phải là người thích thể hiện, giờ đây càng không có đủ vốn để thể hiện nữa, cứ thật thà ẩn mình thôi. Niệm Phật cầu sanh Tịnh độ là điều quan trọng số một!

Trong những năm còn lại của tôi, bốn việc này nếu có duyên thì làm, không có duyên thì không làm. Tất cả tùy duyên, quyết không phan duyên.

Việc thứ nhất: viết viên mãn bài phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba.

Việc thứ hai: nếu điều kiện cho phép thì phúc giảng viên mãn kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba.

Việc thứ ba: trong 5 năm nâng cấp tiểu viện Lục Hòa, tôi có thể đồng hành được mấy năm thì đồng hành mấy năm, tất cả do A-di-đà Phật sắp xếp. Nếu tôi ra đi, Bồ-đề Tâm sẽ dẫn dắt mọi người tiếp tục làm, nhất định sẽ thực hiện được mục tiêu. Phải để lại cho đời loạn này một tăng đoàn lục hòa kính, đây là tâm nguyện của tôi.

Tiểu viện Lục Hòa trọng trách còn dài, hòa hợp là điều quan trọng!

Việc thứ tư: phát hiện và bồi dưỡng nhân tài giảng kinh hoằng pháp.

Cảm ngộ thứ tư: chánh báo trang nghiêm của tiểu viện Lục Hòa bắt đầu từ đâu?

Chánh báo trang nghiêm của tiểu viện Lục Hòa chính là sự trang nghiêm của người Lục Hòa trong tiểu viện Lục Hòa. Sự trang nghiêm của con người bắt đầu từ đâu? Tôi sẽ nói vài điểm thể hội để mọi người tham khảo.

Thứ nhất, tâm trang nghiêm

“Hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”. Do vậy, tâm trang nghiêm là quan trọng số một, không có tâm trang nghiêm thì các sự trang nghiêm khác đều là lời nói suông. Tu hành chú trọng ở tu tâm, thế nhưng tình hình thực tế là, tu tâm lại chính là khâu yếu kém của đại đa số người tu hành.

Vì sao thế giới ngày nay có nhiều tai nạn như vậy? Lão pháp sư nói với chúng ta, do lòng người bất thiện chiêu cảm. Nếu lòng người hướng thiện thì đâu có nhiều tai nạn như vậy.

Tâm trang nghiêm là hạt nhân trong tất cả sự trang nghiêm, mà hạt nhân của hạt nhân là thanh tịnh, chính là ý nghiệp thanh tịnh. Ý nghiệp thanh tịnh có thể chuyển hóa ba độc thành ba thiện. Ba độc là tham sân si. Tất cả điều bất thiện đều từ đây mà sanh ra. Tham sân si lại có một gốc rễ, gốc rễ này chính là “ta”. Ai tham? Ta tham; ai sân? Ta sân; ai si? Ta si. Điều không rời cái ta này.

Tâm trang nghiêm của người Lục Hòa hãy bắt đầu từ việc xa lìa cái ta này!

Tâm trang nghiêm quá quan trọng, xin hãy nhớ những lời dưới đây:

“Tâm phàm phu có cái biết, nên có cái không biết”.

“Vô tri mà lại biết, biết tức là vô tri.”

“Tâm thánh vô tri, nên không gì không biết.”

Thứ hai, tướng trang nghiêm

Tướng trang nghiêm chính là tướng mạo trang nghiêm. Tướng mạo trang nghiêm này không phải là dung mạo đẹp, xinh đẹp như thường nói. Tầm gương tốt nhất chính là tướng hảo trang nghiêm của Phật. Tướng trang nghiêm của người trong tiểu viện Lục Hòa, hãy bắt đầu từ việc bố thí nụ cười của bạn! Chẳng phải có câu nói như thế này sao: cười một cái, trẻ mười tuổi; buồn một chút, bạc cả đầu. Tướng do tâm sanh, cảnh tùy tâm chuyển. Tiểu viện Lục Hòa ánh dương rạng rỡ, đạo tràng Lục Hòa một mảng tường hòa. Điều mà người tiểu viện Lục Hòa bố thí cho mọi người, mãi mãi là những gương mặt tươi cười đáng yêu.

Thứ ba, hạnh trang nghiêm

Hạnh trang nghiêm tốt nhất không gì bằng thật thà niệm Di-đà, một lòng cầu sanh nước Cực Lạc.

Thứ tư, chủ trang nghiêm

Đây là sự trang nghiêm quan trọng nhất. Thế giới Cực Lạc vì sao trang nghiêm? Vì A-di-đà Phật trang nghiêm. Tiểu viện Lục Hòa muốn trang nghiêm, Bồ-đề Tâm nhất định phải trang nghiêm.

Thứ năm, đại chúng trang nghiêm

Sự trang nghiêm của tiểu viện Lục Hòa, tuyệt đối không phải Bồ-đề Tâm một mình một ngựa mà trang nghiêm được, phải dựa vào đại chúng cùng nhau trang nghiêm. Phải có người hỗ trợ cô ấy, phải có người giúp đỡ cô ấy. Điều này cùng với việc “một Phật xuất thế, ngàn Phật ủng hộ” là một đạo lý. Những người đến hỗ trợ và giúp đỡ Bồ-đề Tâm trang nghiêm tiểu viện Lục Hòa, nhất định sẽ có hai loại người: một loại người chánh diện, một loại người phản diện. Thế nhưng, dù là người chánh diện hay phản diện, họ đều là những nhân vật không thể thiếu. Họ đều là Phật Bồ-tát thị hiện đến để biểu diễn. Một vở kịch lớn, luôn phải có người đóng vai chánh diện, cũng luôn phải có người đóng vai phản diện. Khi Thích-ca Mâu-ni Phật còn tại thế, chẳng phải vẫn có lục quần tỳ-kheo, còn có anh họ Đề-bà-đạt-đa của Phật đó sao?

Người chánh diện, người phản diện, đều là biểu diễn cho chúng ta xem, để chúng ta từ trong đó thấy được quả báo thiện ác. Những người biểu diễn này đều không phải là người phạm, chúng ta phải cảm ơn họ, vai của họ không dễ diễn đâu!

Sự trang nghiêm của tiểu viện Lục Hòa, không phải là sự trang nghiêm của cá nhân nào, mà là kết tinh của sự trang nghiêm tập thể của đại chúng. Tôi nhớ đến hai câu trong giới bản của Bồ-tát giới: “Do vậy, bồ-đề thuộc về chúng sanh. Nếu không có chúng sanh thì tất cả Bồ-tát trọn không thể thành Vô thượng chánh giác.”

Tôi vô cùng thích bài hát mà chúng ta thường hát “Đệ tử Phật-đà tựa như hạt giống”. Lời bài hát như sau:

“Đệ tử Phật-đà chúng ta tựa như hạt giống, chúng sanh giống như đất đai. Chúng ta đến nơi nào, phải hòa hợp với chúng sanh ở nơi đó, dẫn dắt chúng sanh cầu sanh Tịnh độ, dẫn dắt chúng sanh quay về Cực Lạc.”

Người Lục Hòa trong tiểu viện Lục Hòa tạo thành đội ngũ hoàng hộ đại pháp vô thượng của Thích-ca Mâu-ni Phật kiên cố chẳng sờn lòng. Có thể nói rằng, thành lập nên đội ngũ này là việc ngàn năm khó gặp. Sự ra đời, địa vị và tác dụng của nó đều là không thể nghĩ, không thể bàn, tất cả đều do chư Phật Như Lai sắp đặt. Đoạn tôi nói đây, trăm ngàn năm sau sẽ được kiểm chứng.

Cảm ngộ thứ năm: người Lục Hòa phải trân quý tiểu viện Lục Hòa, cùng nhau xây dựng tiểu viện Lục Hòa, làm người Lục Hòa danh xứng với thực.

Ở trước tôi đã nói, tiểu viện Lục Hòa dùng thời gian 5 năm (từ năm 2024 đến năm 2028) để nâng cấp tiểu viện Lục Hòa - ngôi nhà hạnh phúc thành tiểu viện Lục Hòa - ngôi nhà Cực Lạc; người Lục Hòa ở trong tiểu viện Lục Hòa đều làm Bồ-tát thật. Đây là mục tiêu, không phải là vọng tưởng. Nếu dùng thời gian 3 năm có thể thực hiện được mục tiêu này thì đương nhiên là điều tốt hơn hết. Điều này phải dựa vào sự nỗ lực chung của toàn thể người Lục Hòa chúng ta.

Thời gian gần đây, tôi luôn có chút lo lắng nhẹ, tôi lo rằng quá trình 5 năm nâng cấp tiểu viện Lục Hòa chính là quá trình sóng lớn đãi cát. Có thể sẽ lại có người bị đào thải. Đây là điều tôi vô cùng không muốn thấy, song lại không thể chuyển dời theo ý chí của tôi.

Loại người nào sẽ dễ bị đào thải vậy?

Loại người thứ nhất: thích tạo chuyện đúng sai ta người, phá hoại sự hòa hợp, hòa thuận của đạo tràng.

Loại người này sẽ là người đầu tiên bị đào thải. Vì sao vậy? Bởi vì tiểu viện Lục Hòa là tăng đoàn hòa hợp tu lục hòa kính, chú trọng ở chữ “hòa”. Ai gây bất hòa, người đó không có tư cách sống ở tiểu viện Lục Hòa, bị đào thải là điều đương nhiên. Trước đây đã có tiền lệ, mọi người cần phải tự cảnh tỉnh mình!

Loại người thứ hai: không nhận lỗi, không sửa lỗi, ngoan cố giữ lấy “cái biết, cái thấy của mình”.

Đặc điểm nổi bật nhất của loại người này là chĩa họng súng ra ngoài, chuyện gì cũng là người khác sai, mình đúng. Chối cãi biện bạch, giải thích, chưa từng xét đến lỗi của bản thân. Lâu dần, đại chúng sẽ có nhận xét chung về người ấy, đây gọi là “án tượng”, một khi án tượng nhất quán rồi, người này sẽ không ở lại tiểu viện được nữa.

Loại người thứ ba: không thật thà, không nghe lời, không làm thật.

Loại người này không chịu thừa nhận, người khác nói họ không thật thà, không nghe lời, không thật làm, họ sẽ không phục. Họ tự cho rằng mình thật thà, nghe lời, thật làm. Nhưng khi xét kỹ, bản thân họ liền thiếu tự tin. Có người bình thường cảm thấy cảnh giới của mình không thấp, nhưng hễ gặp chuyện cụ thể thì liền lộ rõ. Do vậy không thể khinh suất khẳng định một người; cũng không thể khinh suất phủ định một người, “đường dài mới biết sức ngựa, ở lâu mới thấy lòng người”. Hơn nữa, con người lại nhiều thay đổi, hay thay đổi, có thể biến thành tốt, cũng có thể biến thành xấu. Ý niệm vừa chuyển, kết quả liền hoàn toàn khác biệt. Người thật thà, nghe lời, thật làm, mãi mãi sẽ không bị đào thải.

Loại người thứ tư: người ba tâm hai ý đối với việc tu học pháp môn Tịnh độ niệm Phật.

Loại người này là điển hình của “bất định tự”, cái này cũng muốn chạm thử, cái kia cũng muốn sờ thử, “học rộng nghe nhiều” thì không nghe nổi, “thâm nhập một môn” thì không cam lòng. Bán tín bán nghi đối với pháp môn Tịnh độ niệm Phật. Loại người này rất dễ bị đào thải. Vì sao vậy? Bởi vì chúng ta là “đạo tràng chuyên tu Tịnh độ trì danh niệm Phật”, thần hộ pháp rất lợi hại!

Loại người thứ năm: vừa không thể thân chứng, vừa không thể ngưỡng tin lời Phật dạy, là người báng Phật, báng pháp, báng tăng.

Hiện nay có ba loại người: một là người đã thân chứng; hai là người chưa thân chứng, nhưng ngưỡng tin lời Phật dạy; ba là người vừa không thể thân chứng, vừa không ngưỡng tin lời Phật dạy.

Trong ba loại người này, loại thứ ba là rắc rối. Rắc rối ở chỗ họ dễ tạo khẩu nghiệp, báng Phật, báng pháp, báng tăng. Loại người này dễ bị thần hộ pháp thanh trừng khỏi tiểu viện.

Loại người thứ sáu: cống cao ngã mạn, đánh giá cao năng lực của bản thân.

Tiểu viện Lục Hòa cho dù thiếu ai cũng sẽ không dừng bước mà tiến lên. Đừng xác định sai vị trí, là bạn cần tiểu viện Lục Hòa, chứ không phải tiểu viện Lục Hòa không thể thiếu bạn. Trong tương lai, tiểu viện Lục Hòa sẽ theo quy củ mà làm việc, dễ ra đi nhưng khó bước vào. Hy vọng mọi người trân quý tất cả những gì đang có.

Tiết học này giao lưu đến đây, cảm ơn mọi người. A-di-đà Phật!